

GEORGE BACOVIA

S-a spus ca e, prin formatiune, un simbolist, dar isi depaseste epoca, apartinand poeziei romane moderne. E legat strans de orasul natal, Bacau, pe care in sine il vedea violet, cenusiu, sur. Nedorind sa profeseze avocatura, care a invatat-o la facultate, s-a dedicat poeziei. A fost hartuit, mereu, de boala - fapt reflectat in versurile sale sumbre, dar originale, care au creat „atmosfera bacoviana”: ploua mereu, frunzele cad, corbii strabat vazduhul, pe strada trec procesiuni funebre, decorul banal, amantii sunt bolnavi, copiii subrezi, cadavrele se descompun, pretutinderi e planset, tuse agonie, moarte.

Titlul ma duce departe, in atmosfera bacoviana, la care gandesc acum. Decembre, ar putea fi pur si simplu, forma veche a ultimii luni ai anului. Insa sunt convinsa ca e ceva mai profund, ca sfarsitul. Tremuri cand auzi de sfarsit, vijelie, intuneric in zi, ca „zapada ne-ngroape” si ca e „cat gardul”, ca e „potop-napoi si nainte”, dar asta e lumea lui Bacovia si o traim si noi studiindu-i boala versului sau.

„Te uita cum ninge decembre...
Spre geamuri, iubito, priveste
Mai spune s-aduca jaratec
Si focul s-aud cum trosneste.”

Poetul isi indeamna iubita sa priveasca la timp „cum ninge decembre” si „s-aduca jaratec” pentru ca vrea foc: „focul s-aud cum trosneste”.

Tot vorbind cu cea apropiata de suflet, o roaga sa „mane fotoliul spre soba”, de parca ar vrea sa-si tina trupul la cald, pentru a-l incalzi, dar nu, acesta vrea „la horn sa asculte vijelia” pe care o egaleaza cu zilele sale prin cuvantul „totuna” si-si continua gandul dupa o linie de pauza, „as vrea sa le-nvat simfonia”.

Ce vroia Bacovia sa zica prin ceea ce vrea sa invete simfonia vijeliei sau a zilelor sale, nu pot sti, pot doar sa presupun ca „uratul” iernii era mai frumos decat „amarul” vietii sale.

Poetul are nevoie de atentie, cald, dragoste si insista prin:

„Mai spune s-aduca si ceaiul,
Si vino si tu mai aproape –
Citeste-mi ceva de la poluri,
Si ninga... zapada ne-ngroape. ”

Daca eroul liric va fi incalzit de un ceai, daca o va avea alaturi pe cea, care il intelege si-i ca citi „de la poluri”, va fi indiferent: „si ninga...”, atat de neinteresat, incat sa da mortii imagineare de iarna: „zapada ne-ngroape”. Va fi fericit:

„Ce cald e aicea la tine.

Si toate din casa mi-s sfinte; - ” (si din nou de iarna:)

„Te uita cum ninge decembre...” (ea raspunde fericirii

prin zambet, la care el:) „Nu rade... citeste inainte.”

Bacovia ii zice „x”- interlocutoarei sale sa „mai spuna s-aduca si lampa - ”, ca „e ziua si ce intuneric...” Dar nu noaptea din zi il ingrozeste, cel mai mult il cutremura

zapada, care-i „cat gardul” si ca „a prins promoroaca si clampa”. Si totusi o indeamna sa priveasca: „te uita...”

Strivit de indiferenta sau de frica, spune ca:

„Eu nu ma mai duc azi acasa...”

si cu urmatorul vers precizeaza cauza:

„Potop e-napoi si nainte”,

dar ce simbolizeaza asta? De ce „potop”? Nu, el aici nu vorbeste despre inundatia de omat si nici de casa materiala, Bacovia zice de acel “acasa”, care e frica din George Vasiliu scolarul, si de acel potop de rau, urat, ciudatenie si moarte din trecut si viitor. A hotarat sa traiasca doar cu prezentul. Si din nou un fel al melancoliei:

„Te uita cum nunge decembre,” si pare-mi-se ii zambeste

la bucuria iubitei:

„Nu rade... citeste inainte.”

Decembre, e o capodopera, si nu o nebunie a unui om genial de ciudat!